

תת"ע (תל אביב) 3913-04-14 - מדינת ישראל נ' יוליה פוקשינסקי

בית המשפט לתעבורה תל אביב

תת"ע 3913-04-14 מדינת ישראל נ' פוקשינסקי
תיק חיצוני: 50200894710

לפני כבוד השופטת שירי שפר

המאשימה
נגד
מדינת ישראל

הנאשמת
יוליה פוקשינסקי

החלטה

1. בפני בקשה לביטול פסק דין אשר ניתן בהעדר הנאשמת ביום 28.04.2014.

2. הנאשמת הורשעה בהעדרה, בעבירה מיום 29.09.2012 של נהיגה בשכרות, בכך שבדגימת אוויר נשוף נמצא אלכוהול בריכוז של 450 מק"ג בליטר אחד של אוויר נשוף, העולה על הריכוז שנקבע בתקנות, בניגוד לסעיפים 62(3), 64(א)(3), ו-39א לפקודת התעבורה ותקנה 169א לתקנות התעבורה.

בגזר הדין הוטלו על הנאשמת עונשי פסילה בפועל למשך 24 חודשים, קנס ופסילה על תנאי.

3. לטענת הנאשמת אכן קיבל הזמנה לדיון ועליה נרשמו 3 מועדים שונים - היא התייצבה לדיון פעמיים ונדונה בהעדרה במועד מאוחר אליו לא זומנה. עוד טענה כי באותה תקופה הייתה מסובכת בחובות ובמצב משפחתי מורכב, ובשל כך נמנע ממנה לטפל בענייניה האישיים. לחלופין טענה להתיישנות העונש.

4. המאשימה התנגדה לבקשה בשל השיהוי הניכר בהגשתה (עשר שנים).

5. דין הבקשה להידחות. להלן נימוקיי.

6. בעת הדיון בבקשה לביטול פסק דין אשר ניתן שלא בנוכחות הנאשם, על בית המשפט לבחון אם מתקיים לפחות אחד משני התנאים שלהן:

האחד - סיבה מוצדקת לאי התייצבות המבקש.

השני - אם יגרם למבקש עיוות דין, במידה ולא ינתן לו יומו.

טעמים אלה אינם מצטברים (רע"פ 9142/01 סוראיה איטליא נ' מדינת ישראל (2.10.03)).

7. אשר לטענת הנאשמת כי לא התייצבה לדין שכן לא זומנה - בכתב האישום וההזמנה לדין אכן צוינו 3 מועדים שונים ולכאורה אין זימון למועד המאוחר בו הנאשמת נדונה בהעדרה (ביום 28/04/14).

ואולם - הנאשמת ישבה בחיבוק ידיים כעשור אף שידעה כי מתנהל הליך בעניינה, ומחובתה היה לברר את מועד הדיון בעניינה.

8. יתרה מכך - כאשר בית המשפט בוחן האם היתה סיבה מוצדקת להימנעות המבקשת מלהגיש בקשתה לביטול פסק הדין במועד - בית המשפט בוחן גם את סד הזמנים במהלכו פעלה המבקשת או חדלה מלפעול.

לטענת המבקשת - "בימים אלו נודע למבקשת כי נשפטה בהעדרה".

הטענה לא פורטה ולא בוססה. כנגד הנאשמת קמה "חזקת שיהוי" והיא לא הופרכה - הנאשמת לא פרטה מתי וכיצד נודע לה על קיומו של פסק הדין.

9. בנוסף, הטענה אינה נכונה.

לתיק בית המשפט נסרק ייפוי כוח ראשון, עליו חתומה המבקשת, עוד ביום 28/05/24.

ייפוי כוח שני לעו"ד אחר, עליו חתומה המבקשת, נסרק לתיק ביום 29/12/24.

עולה מכך - שגם אם המבקשת אכן לא ידעה כי נשפטה בהעדרה - הרי שלכל הפחות מיום 28/05/24 ידעה כי נשפטה בהעדרה אך היא לא הגישה כל בקשה אלא ביום 05/01/25 - למעלה משבעה חודשים לאחר שנודע לה לכאורה על קיומו של פסק הדין ולמעלה מ-30 יום מן המועד בו לכאורה נודע לה על פסק הדין (28/05/24) ובניגוד להוראות סעיף 130 (ח) לחוק סדר הדין הפלילי "בקשה לפי סעיף קטן זה תוגש תוך שלושים ימים מיום שהומצא לנאשם פסק הדין"- ודי בכך כדי לדחותה.

10. לעניין מרכזיות שיקול השיהוי אפנה לדבריו של כב' השופט א' רובינשטיין ברע"פ 9580/11 אייל יוסף נ' מדינת ישראל (27.12.11):

"בקשת המבקש לזנוח את הפרוצדורה ולהתמקד במהות, שובת לב ככל שתהא, אין בה כל ממש, שכן אם תתקבל טענתו, משמעות הדבר שלא יהיה לכך סוף, ובקשות הסבה יוכלו להיות

מוגשות ללא תלות בזמן ביצוע העבירה. אין להלום דבר זה, ולא זו היתה כוונת המחוקק ביצירת האפשרות של עבירות ברירת משפט, שכל מהותן ליעל ולקצר הליכים" ((ראו והשוו רע"פ 9142/01 איטליא נ' מ"י, פ"ד נז(6) 793, 800; רע"פ 7018/14 טיטלבאום נ' מ"י (30.10.14)).

11. המבקשת לא כפרה בביצוע העבירה - וכאמור נגזר דינה בהעדרה לעונש המינימום הקבוע בחוק וברף התחתון של מתחם הענישה. בנסיבות אלו - מקל וחומר, אין כל הצדקה להנעת גלגלי בית המשפט מחדש.

די אם אפנה לדברי כב' הש' צלקובניק בעפ"ת (מרכז) 59305-02-22 גליק נ' מדינת ישראל (06/04/22) בעניין הדומה לענייננו -נדחה ערעור ההמערער אשר נדון בהעדרו בעבירת שכרות ובקשתו לביטול פסק הדין נדחתה:

"בנסיבות אלה לא נמצא כל הסבר מניח את הדעת לאי ההתייצבות.

המערער אינו מעלה כל טענות קונקרטיות כנגד העבירה שיוחסה לו ומעיון בתצהיר שהוגש לבית המשפט קמא לא עולה אף בדל טענה בעניין זה. המערער סבור כי בית משפט קמא נהג בו בחומרה בדרך ענישתו, נוכח נסיבותיו האישיות; ואולם, לנהיגה תחת השפעת סמים קיימות השלכות על כלל הציבור שהמערער מסכנו בנהיגת רכב תוך אובדן שליטה אפשרי בשל השפעת הסמים, ועונש הפסילה שהוטל הינו בגדרי פסילת המינימום הקבוע בסיף 39א לפקודת התעבורה תשכ"א-1961 ואין לומר על עונש **מינימום** כי אינו מידתי."

12. לעניין הטענה החלופית- התיישנות העונש - בית המשפט לתעבורה אינו מוסמך לדון בטענה.

ר' מדברי כב' הש' שטרסברג כהן בע"פ 3482-99 אריה פסי נ' מדינת ישראל (16/12/99):

"אין הוראה מפורשת בחוק כלשהו המקנה סמכות לבית המשפט לתעבורה לדון בטענת התיישנותו של עונש. משכך ולאור העיקרון האמור, אין בית המשפט לתעבורה מוסמך לדון בטענת התיישנותו של קנס שנגזר על פי פסק דין שנתן ושל קנס שהוטל על-פי הודעת תשלום קנס, שכמוהו כעונש שנגזר בבית המשפט לתעבורה... מסקנתי היא אפוא כי על עניינו של המערער להתברר בפני בית-משפט אזרחי, שבענייננו, על פי הסעד המבוקש, הוא בית משפט השלום. הסעד ההצהרתי המתבקש בענייננו הוא מסוג הסעדים שאותם מוסמך בית משפט זה ליתן ובידיו מצויים הכלים לערוך את הבירור הנדרש לצורך הכרעה בטענת התיישנות."

ר' גם רע"פ 6518/08 דוד אלין נ' מדינת ישראל (20/08/08).

13. בית המשפט מחויב ליתן ביטוי לעקרון סופיות הדיון ולא להשתמש בסמכותו לביטול פסק דין כדבר בשגרה.

ראו בעניין זה ע"פ (באר שבע) 4252/07 נאוה משיח נ' מדינת ישראל (5.11.07):

"לא אחת נאמר על ידי בתי המשפט כי ערכאות השיפוט אינן יכולות לאמץ מתכונת הנותנת גושפנקא עקיפה לחוסר האכפתיות של הציבור [ראה דברי כב' הש' שמגר בבר"ע 418/85 פרץ רוקשטיין נ. מ"י פד"י ל"ט(3) 279]. **על הציבור לדעת כי פתיחת בית המשפט עומדת בפניו כזכות מהותית, אולם זכות זו כפופה לפרוצדורה וזמנים בהם חייב הציבור לעמוד. עמידה בלוחות זמנים יש בה כדי לקדם את הסדר הציבורי, יעילות עבודתו של בית המשפט לרבות עשיית הצדק כלפי כלל הציבור. אי עמידה בזמנים, ולאחריה ביטול של פסקי דין של מתדיינים שלא התייצבו במועד אליו הוזמנו, תביא לסחבת ועומסים מיותרים בניהול התיקים, באופן המכביד לא רק על בתי המשפט כי אם גם על כלל הציבור הממתין ליומו בבית המשפט."**

12. לאור האמור הבקשה נדחית.

זכות ערעור כחוק.

ניתנה היום, ח' שבט תשפ"ה, 06 פברואר 2025,
בהעדר הצדדים.